

РЕШЕНИЕ

№4.....

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело
№ 202311101.....012 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 439 ГПК.

Производството е образувано по искова молба от Р. Н. А. ЕГН ***** срещу „.....“ ЕАД ЕИК....., с която е предявен иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл.439 ГПК за установяване, че ищецът не дължи на ответника претендираната с изпълнителен лист от05.20..... г., издаден по гр.д.№80920/2015 г. по описа на СРС,.....7 състав сума в размер 3.....5,35 лв. главница, представляваща незаплатена сума за топлинна енергия за периода м.05.2013 г. до м.05.2015 г., сумата в размер на 2334,49 лв. законна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г., сумата в размер на 371,32 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за ТЕ за периода 30.....2013 г. до12.2015 г., сумата в размер на 55,75 лв., представляваща такса за дялово разпределение за периода м.05.2013 г. до м.04.2015 г., сумата в размер на 37,54 лв., представляваща законна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г., сумата в размер на 4,97 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 30.....2013 г. до12.2015 г., както и съдебни разноси в размер на 444,..... лв., въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело №309/2017 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ и район на действие СГС. Поддържа, че погасителната давност за вземанията по процесния изпълнителен лист била изтекла за периода 13.12.2017 г. до 13.12.2020 г. Претендира разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исквата

молба, с който оспорва исковете. Поддържа, че в хода на изпълнително дело №309/2017 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ и район на действие СГС са извършвани регулярно изпълнителни действия, прекъсващи давността. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Възраженията на ищцата за нищожност на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК съдът намира за преклудирани, като несвоевременно въведени след изтичане на срока по чл.414 ГПК, поради което и приема, че не следва да разглежда същите. Следва на основание чл.130 ГПК да бъде прекратено производството по делото в частта по предявените искове за сумата в размер на 2334,49 лв., представляваща законна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г. и сумата в размер на 37,54 лв., представляваща законна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г. Предвид наведените от ищеца твърдения в уточняваща молба от 10.07.2023 г. /л.42-43/ съдът намира, че ищцовата страна няма правен интерес и от самостоятелен отрицателен установителен иск относно претендираните спрямо нея законна лихва и такси и разноски в исковия процес – при евентуално уважаване на иска като законна последица от недължимостта на основните вземания следва и недължимостта на законната лихва и разноските по образуваното изпълнително производство. Както процесуалната отговорност за законната лихва и разноските е последица от уважаване на исковите претенции за вземанията, така и недължимостта на законната лихва и разноските по делото е последица от установената със сила на пресъдено нещо недължимост на претендираните вземания. Поради това исковете с предмет вземанията за сумата в размер на 2334,49 лв., представляваща законна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г. и сумата в размер на 37,54 лв., представляваща законна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г., са недопустими и производството по делото в тази част следва да се прекрати.

Предявените искове за недължимост на сумите по издадения изпълнителен лист са допустими, тъй като ищецът се позовава и на новонастъпили след влизане в изпълнителното основание факти, на които длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението по чл.439 ГПК /изтекла погасителна давност/. Дори в

хипотезата на прекратено изпълнително производство /с изключение на случаите, когато принудителното изпълнение е приключило и вискателят е изцяло удовлетворен/ длъжникът има интерес да установи настъпилите след издаването на изпълнителния лист правопогасяващи факти, които отричат правото на принудително изпълнение, с оглед осуетяване възможността за инициране на ново такова.

Установява се от събраните писмени доказателства, че въз основа на издадена в полза на ответника заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№80920/2015 г. по описа на СРС,.....7 състав и изпълнителен лист от05.20..... г., ищцата е била осъдена да заплати сума в размер 3.....5,35 лв. главница, представляваща незаплатена сума за топлинна енергия за периода м.05.2013 г. до м.05.2015 г., сумата в размер на 55,75 лева цена за услугата дялово разпределение за периода м.05.2013 г. до м.април 2015 г., ведно със законната лихва, считано от 28.12.2015 г. до окончателното плащане, сумата в размер на 371,32 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 30.....2013 г. до12.2015 г., сумата в размер на 4,97 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 30.....2013 г. до12.2015 г., както и съдебни разноси в размер на 444,..... лв., въз основа на който изпълнителен лист по искане на вискателя е образувано изпълнително дело №309/2017 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ и район на действие СГС. В искането за образуване на изпълнително дело е инкорпорирано възлагане по реда на чл.18 ЗЧСИ.

Изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.410 ГПК, поради което и с оглед чл.117, ал.2 ЗЗД приложимата давност е общата петгодишна давност за вземанията /в който смисъл е и решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. по описа на ВКС, IV г.о./. Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства /така и определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2.....6/2013 г. на ВКС, ГК,

IV ГО/. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.); във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл. 252 ГПК (отм.); чл. 254 ГПК (отм.); чл. 255 ГПК (отм.); които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. С оглед изложеното процесните вземания, произтичащи от влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, се погасяват с изтичането на петгодишна давност.

Основният спорен по делото въпрос е прекъсната ли е и кога, респ. изтекла ли е погасителната давност за вземанията на ответника по издадения изпълнителен лист. Наведените с исковата молба твърдения са за погасяване по давност в периода от 13.12.2017 г. до 13.12.2020 г. на вземанията по изпълнителния лист.

В решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV г. о. и решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г., по описа на ВКС, IV г. о. е прието, че извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/.....2015 г., постановено по по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС отмяна на Постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/.....2015 г. разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.

В настоящия случай към момента на образуване на изпълнително дело №309/2017 г. е действало Тълкувателно решение № 2/.....2015 г., постановено по по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. С подаване на молбата за образуване на изпълнително производство давността за вземането е била прекъсната, съгласно чл.1..... ал.1 ЗЗД. В хода на посоченото изпълнително производство, на 17.01.2017 г., е наложен запор върху вземанията на длъжницата по банкови сметки в търговски банки. Със запорно съобщение от 20.02.2017 г., е наложен запор върху вземанията на длъжницата по банкови сметки в търговски банки. С постановление от 13.12.2017 г., вписано в Служба по вписванията гр. София на 15.12.2017 г., е наложена възбрана върху собствената на длъжницата 1/2 ид.ч. от недвижим имот – апартамент 53, находящ се в гр..... Депозирана е молба вх.№10...../15.01.2019 г. от вискателя с искане за извършване на изпълнителни действия-налагане на запор

върху банкови сметки на длъжницата, както и върху вземанията за трудово възнаграждение или пенсия. С молба вх.№ 40084/01.12.2021 г. взыскателят е депозирал ново искане за извършване на изпълнителни действия- заповед върху банковите сметки на длъжницата. С постановление от 09.....2023 г. ЧСИ е прекратил изпълнителното дело №309/2017 г. на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК.

Според разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Взыскателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/.

Съгласно разясненията, дадени с решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., на ВКС, ГК, IV ГО, решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г., на ВКС, IV г. о., решение №257/30.04.2020 г. по гр.д.94/2019 г., на ВКС, III г. о., решение №.....0282/ 19.01.2022 г. по гр. д. № 903/2021 г., на ВКС, III г. о., определение № 248/01.04.2021 г. по гр. д. №47/2020 г., на ВКС, IV г.о., решение №1...../ 28.....2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г., на ВКС, III г. о. перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен

да я зачете. Съгласно чл. 1....., б. „в” ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение, и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок.

Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, но във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника, тъй като давността е свързана с поведението на кредитора и не се влияе от поведението на други лица. Последиците при перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК са от процесуален характер - изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува.

Предвид формираната актуална съдебна практика на ВКС следва да се приеме, че поисканите от вискателя след изтичане на 2-годишния срок изпълнителни действия /искане за налагане на заповест на банковите сметки на длъжника от 01.12.2021 г./ - е довело до прекъсване на давността. Последното действие на вискателя, довело до прекъсване на давността, е извършено на 01.12.2021 г., когато е поискано налагане на заповест на банковите сметки на длъжника. По изложените съображения вземанията на кредитора, за които е издаден процесният изпълнителен лист от05.20..... г., не са погасени по давност към момента на провеждане на устните състезания в настоящото производство /12.07.2023 г./.

Следователно, исковите по чл. 439 ГПК са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени. За пълнота и във връзка с направените под условията на евентуалност от ищцата оспорвания досежно наличието на достоверна дата по отношение искане от вискателя за извършване на изпълнителни действия по налагане на заповест върху банковите сметки на длъжницата, депозирано с вх. №10...../15.01.2019 г., следва да се подчертае, че същото е ирелевантно за крайния изход на спора, доколкото преди изтичане на петгодишния давностен срок за вземането, в периода след 13.12.2017 г. вискателят е депозирал ново искане за извършване на изпълнителни действия – налагане на заповест върху банковите сметки на

длъжницата, на 01.12.2021 г., което е довело до прекъсване на давността за вземанията.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал.8 ГПК на ответника се дължат сторените от него разноски за производството в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от посоченото, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Н. А. ЕГН *****, съдебен адрес гр..... срещу „.....“ ЕАД ЕИК....., седалище и адрес на управление гр..... иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл. 439 ГПК за признаване за установено, че Р. Н. А. ЕГН ***** не дължи на „.....“ ЕАД ЕИК сумите, както следва: сума в размер **3.....5,35 лева** главница, представляваща незаплатена сума за топлинна енергия за периода м.05.2013 г. до м.05.2015 г., сумата в размер на **371,32 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 30.....2013 г. до12.2015 г., сумата в размер на **55,75 лева**, представляваща такса за дялово разпределение за периода м.05.2013 г. до м.04.2015 г., сумата в размер на **4,97 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 30.....2013 г. до12.2015 г., както и съдебни разноски в размер на **444,..... лева**, за които е издаден изпълнителен лист от05.20..... г. по гр.д. №80920/2015 г. по описа на СРС,.....7 състав.

ПРЕКРАТЯВА като недопустимо производството по гр. д. №.....012/2023 г.по описа на СРС, I ГО, 29 състав в частта му по предявения иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл.439 ГПК от Р. Н. А. ЕГН ***** срещу „.....“ ЕАД ЕИК..... за сумата в размер на **2334,49 лева**, представляваща законна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г. и сумата в размер на **37,54 лева**, представляваща законна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 28.12.2015 г. до 17.08.2022 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 вр. ал.8 ГПК Р. Н. А. ЕГН ***** **да заплати** на „.....“ ЕАД ЕИК сумата от **100 лева** разноски по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, а в прекратителната му част, в която има характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____